

SAHARA

AVONTUUR REEKS

39. Die Bloedbad van Goras

MEIRING FOUCHE

DIE BLOEDBAD VAN GORAS

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

DIE BLOEDBAD VAN GORAS

Die voorblad illustrasie vir die Sahara Avontuur Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

DIE BLOEDBAD VAN GORAS

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140
Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Teuns Stegmann, 'n lang blonde Afrikaner en sy makkers in die Vreemdelegioen, se roetine woestynpatrolie word onderbreek deur 'n vreemde ontdekking. Aasvoëls draai oor 'n enkele, vluggende figuur. Hierdie figuur blyk 'n Arabiese skaapwagter te wees, sterwend aan 'n skietwond. Sy laaste woord wat hy prewel is "Goras." Hierdie enkele woord stuur Teuns en sy manne op 'n gevaarlike roete na 'n afgeleë oase. Die pad lei toe na 'n toneel van gruwelike slagting en onverklaarbare geheime. Die oase, Goras, lê in totale puin. Slegs aasvoëls en die verskeurde oorblyfsels van 'n uitgewiste gemeenskap is sigbaar. 'n Jong oorlewende, Kemal, beweer dat Arabiere verantwoordelik is vir die bloedbad, maar die bewyse spreek van 'n meer sinister komplot.

Die raaisel verdiep wanneer hulle op 'n vars graf afkom, waar hulle die liggaam van 'n wit man, geklee in Arabiese gewaad aantref. Teuns Stegmann, nou bewus van die groeiende gevaar, besluit om dadelik terug te keer na Fort Tetain, maar hul terugtog word onderbreek deur 'n skermutseling met 'n groep ruiters. Hul aanvoerder, Igor Berthold, lei 'n geheime leërkommando en openbaar dat hy verantwoordelik is vir die bloedbad in Goras. Teuns en sy manne is egter nie maklike prooi nie. Met vernuf en moed slaag hulle daarin om Berthold gevange te neem en hulself te verskans in 'n sandgat, omring deur 'n vyandelike oormag.

Terwyl hulle probeer om te ontsnap uit hul dilemma, besef Teuns dat Berthold 'n plan het wat Fort Tetain aan groot gevaar gaan blootstel. Met hul rug teen die muur moet Teuns verskeie gevaarlike planne en strategieë uitvoer om te keer dat Berthold se wrede planne slaag. Sal Teuns Stegmann daarin slaag om sy makkers te red en Fort Tetain te gaan beskerm, of skuil daar 'n nog donkerder waarheid, 'n verborgenheid wat verder strek as die sand van die Sahara self?

UITTREKSEL

Teuns bevlieg die man. Gryp hom voor die bors en ruk sy kleed. Die man steier verbysterd agteruit sodat hy op Fritz se voete trap.

Die ander manne kan ook nie help om om te draai en na die toneel te kyk wat besig is om hier in die sandgat af te speel nie. Wat hulle sien, vul hulle met verbasing en ook met verwondering.

Dit is Teuns wat hulle almal se gedagtes uitspreek.

“Jy is danig wit vir ’n Arabier?” sê hy vir die vreemdeling. “En dit is die eerste maal dat ek sien dat ’n seilskip op die bors van ’n Arabiese sjeik getatoeër is. Die grap is verby. Wie is jy? Praat.” Teuns het ’n bajonet uitgeruk en hy druk dit teen die man se bors vas. “Jy sal ons nie verder mislei nie. Jy is ons gevangene.”

Die groot donker man se oë word nou. Sy kake is opmekaar geklem. Hy besef dat verdere toneelspel van nul en geen waarde is nie. Hy is ontbloot en daar is nou verder niks aan te doen nie. Maar hy vrees nie. Hy is wel op die oomblik hul gevangene, maar hulle is maar vyf. Daarom het hy niks te vrees nie. Hy kan praat en hy kan reguit praat. Hy het ’n wapen wat hulle nie het nie. ’n Wapen waarteen hulle nie bestand sal wees nie.

Teuns druk die bajonet stywer teen die man se bors, maar met sy groot hand klap die vreemdeling dit weg.

“Steek daardie bajonet in jou sak maat,” sê hy. En hierdie keer praat hy vlot Frans. “Jy is baie begerig om te weet wie ek is. Nou sal ek jou sê.”

39. DIE BLOEDBAD VAN GORAS

Hoofstuk 1

Die korterige gespikkelde slang is so woedend dat hy halflyf regop staan in die sand en blindelings rond en bont pik. Dit is 'n Sahara adder en hy is dodelik giftig. Hy weet self nie wat met hom aan die gang is nie, want daar is 'n kring om hom. Dan word 'n swaar stewel na hom uitgesteek, dan word 'n hand tartend 'n entjie voor hom gehou. Hy pik woedend daarna. Af en toe slaan sy skerp giftande met 'n klap teen die dik sool van 'n stewel, maar hierdie hande kan hy nooit raak pik nie. Net as hy daarna pik, word dit vinnig weggeruk.

Die Sahara adder besef nie dat 'n patrollie van die Franse Vreemde Legioen, wat agt dae deur die woestyn gestap het, eindelijk verveeld word en op hierdie wyse vermaak soek op 'n tog wat waarlik nog niks opgelewer het nie. 'n Tog waarop die manne nog skaars 'n aasvoël gesien het. Verder het hulle nog geen lewende wese teëgekom nie.

Hulle bevind hulle nou hier hoog op die kruin van 'n duin waarvandaan hulle die wêreld bespied. Dit is hier waar hulle die Sahara adder half onder die sand ontdek het. Hy het op die nippertjie na een van die manne gepik en daarom het hulle besluit om 'n bietjie sport te maak met hierdie inwoner van die troostelose landwoesteny.

Die waaghalsigste een in hierdie pretmakery met die adder, is manskap Petacci, die Italianer in die Franse Vreemde Legioen. Hy is so rats soos die dag lank is en af en toe waag hy dit om sy hand gevaarlik naby die woedende slang te bring. Wanneer die adder pik, pik hy in die lug.

“Jy kan maar dat hy jou pik, Petacci,” sê die groot Duitser Fritz Mundt. “Jy sal niks oorkom nie, maar ek is seker die adder sal die moord steek.”

Petacci steur hom nie daaraan nie. En Jack Ritchie, die Engelsman steek weer 'n slag sy stewel na die slang toe uit. En so gaan dit voort. 'n Paar manne om 'n woedende Sahara adder.

Net een van die groepie neem nie deel aan hierdie gevaarlike sport nie. Hy sit 'n paar tree van die ander met die verkyker voor sy oë. Hy is 'n groot sterk man met blonde hare en deurdringende blou oë. Hy het breë skouers, sterk bene en sy hele voorkoms is die van 'n roekelose leier. Hy steur hom glad nie aan die manewales met die slang nie. Hy neem maar net die Sahara op deur sy verkyker. Die Sahara is hier woedend. Dit is net 'n deurmekaar tuimeling van geweldige sandduine met klowe en hoogtes en dieptes byna soos berge. 'n Gevaarlike deel van die Sahara hierdie. Miskien daarom dat hulle juis hierheen gestuur is. Hulle vyf, Teuns Stegmann, die Suid-Afrikaner in die Vreemde Legioen en die man wat juis nou met die verkyker sit en kyk, Fritz Mundt, Petacci, Ritchie, en die Pool Podolski. Hulle vyf doen alles saam. Die bevel in die Fort Tetain weet dit ook. Daarom is hulle as 'n span uitgestuur op hierdie patrollie. Daarom is hulle na hierdie gevaarlike streek gestuur. Hulle ken die Sahara en sy gevare soos die binnekant van hul hande. Hulle het baie ondervinding en hulle het al dikwels die dood deur die Sahara sien sluip.

Hierdie is weer die tyd van patrollies, want die opperbevel van die Vreemde Legioen verwag dat daar iewers uitbarstings sal kom. Die hele Algerië is in beroering as gevolg van die optrede van die Geheime Leër Organisasie wat die onafhanklikheid wat aan Algerië toegestaan moet word, met hand en tand beveg. Hierdie paar manne het al gehoor van die bloedbad wat in Algiers aan die gang is waar die Geheime Leër Organisasie 'n roekelose sluipoorlog voer teen die Mohammedane. Daar is vrees dat die groot Arabiese stamme in die binneland in opstand kan kom en moontlik 'n volskaalse veldtog op tou kan sit teen die afgeleë forte van die Franse Vreemde Legioen. En die hemel weet, Fort Tetain is een van die mees afgeleë. Dit lê ver in die suidwestelike deel van Algerië in die gevaarlike hart van die Sahara. Dit is afgesny van alles en almal. Geen mens weet waarom hulle nou juis 'n fort daar gaan bou het waar Tetain staan nie. Miskien is dit omdat die een of ander slimmerd uitgevind het dat daar water is. Miskien is dit omdat die plek so goed geleë is in 'n ronde insakking in die Sahara.

Teuns Stegmann, die Suid-Afrikaner, laat nie meer sy verkyker beweeg nie. Hy het al die hele horison opgeneem in die afstand hier voor hulle, maar nou kyk hy net op een plek. Hy kyk na 'n plek byna reg na die suide...

Fritz Mundt, die Duitser met die bulnek, die man wat beskou word as die sterkste kêrel in die hele Vreemde Legioen, het moeg geword van die speletjie met die Sahara adder. Daarom kom hy oorgestryk na Teuns toe. Hy kom sit plat in die sand langs die Suid-Afrikaner. Daar is 'n spesiale gevoel tussen Fritz en Teuns. Hulle is intieme makkers. Hulle twee, seker meer as enige ander twee man in die Vreemde Legioen, het al saam-saam die dodelikste gevare deurgemaak.

Fritz gaap 'n lang gaap. Toe strek hy hom op die sand uit. Hy sluit sy oë teen die skerp sonlig.

“Wat kyk jy nog?” vra hy vir Teuns. “Daar is tog niks te sien nie. Hierdie is seker die oninteressantste patrollie waaraan ek nog deelgeneem het. Dit lyk my die hele Sahara is dood. 'n Mens sien nie eens 'n sand rot beweeg nie. Dit lyk my selfs die aasvoëls het hier uitgevrek.”

“Kyk 'n bietjie hier,” sê Teuns. Fritz sit stadig op, vryf sy oë en vat die verkyker by Teuns.

“Wat moet ek kyk?” vra die Duitser.

Teuns Stegmann steek sy lang arm uit en met sy wysvinger beduie hy na 'n plek suidwaarts. “Kyk daarheen,” sê hy “en sê vir my wat jy daarvan dink.”

Die Duitser bring die verkyker voor sy oë. Hy soek effens en toe sien hy dit. Toe weet hy dat die aasvoëls van die Sahara nie uitgevrek het nie. Wat hy sien, is aasvoëls wat beweeg. Hulle beweeg blykbaar laag oor die sand. Hulle draai en klim en daal en party gaan selfs in die sand sit. Vlieg dan weer op en draai maar weer.

“Sien jy dit?” vra Teuns.

“Ek sien dit, *mon ami*.”

“Wat maak jy uit?” vra Teuns.

“Wel, ek weet nie,” antwoord Fritz. “Dit lyk asof daardie aasvoëls agter iets aan is. Maar, as ek moet sê, dan leef hulle prooi nog. Hulle volg hom totdat hy lê.”

“Dit is net wat dit is,” antwoord Teuns. “Aasvoëls wat so maak, wag dat hulle prooi moet stil lê.”

“En die prooi?” vra Fritz. “Wat dink jy is die prooi?”

“Ek wens ek het geweet,” antwoord die Suid-Afrikaner. “Ja, ek wens ek het geweet.” Hy vat die verkyker by Fritz, bring dit voor sy oë en kyk weer. Maar die malende aasvoëls het nou teen die skuinste van ’n duin af verdwyn en blykbaar het hulle nou een van die diep kolke bereik wat ’n mens so dikwels hierlangs in die Sahara kry. ’n Diep ronde kolk tussen die duine.

“Gaan ons kyk?” vra Fritz.

“Ons gaan baie sekerlik kyk,” antwoord Teuns en staan onmiddellik op. As tydelike sersant is hy leier van hierdie patrollie.

Hy stap oor na die ander paar wat nog steeds besig is om hulle met die sand adder te vermaak.

“Nou toe,” sê Teuns. “Dit is die einde van die kermis. Maak dood die slang, Petacci. Ons moet trek.”

“Trek?” vra Podolski. “Waarheen trek? Nog verder suidwaarts?”

“Daar is iets op die duine voor ons,” antwoord Teuns.

“Aha,” sê Ritchie. “Uiteindelik ’n bietjie opwinding. Arabiere?”

“Nee, nie Arabiere nie,” antwoord Teuns. “Ek weet nie wat dit is nie. Die aasvoëls is besig om iets of iemand te dryf.”

“Hoe interessant,” sê Petacci toe hy die sand adder ’n heftige skop met

sy stewel gee. “Miskien is dit ’n verdwaalde Arabiese skoonheid met blou-swart hare en gitswart oë en ’n sluier oor haar lippe. ’n Skoonheid met bruin heupe en die pragtigste bene in ’n deurskynende ragfyn syromp. Hoe smaak dit vir jou, Ritchie?”

“Hou op van vroumense praat en trap die adder dood,” waarsku Ritchie vir Petacci.

“Kom, kom Petacci,” waarsku Teuns. “Ek wil nie nog met ’n man opgeskeep sit wat deur ’n sand adder gepik is nie. Maak vrek die slang.”

Petacci draai weg, gaan vat ’n bajonet, kom terug, hark die slang en toe die reptiel weer sy kop lig, kap Petacci die kop morsaf met die bajonet.

En ’n paar oomblikke daarna, gly hulle teen die skuinste van ’n duin af, gaan deur ’n diep kolk, klim anderkant uit en beweeg stadig in die rigting van die plek waar die aasvoëls laaste gesien is.

Die stilte in die Sahara is eenaardig. Dit is so intens. Alles is so roerloos. Selfs nie ’n skaduwee beweeg nie behalwe hulle eie skaduwees. Die manne het ook stil geword. Hulle het al geleer dat wanneer die Sahara op sy stilste is, hy soms op sy gevaarlikste kan wees. Elkeen is besig met sy eie gedagtes. Daar kan baie redes wees waarom die aasvoëls so beweeg. Miskien is dit ’n kolonie woestynrotte. Miskien ’n verdwaalde bok wat ’n mens soms nogal hier aantref. Of miskien die een of ander beseerde voël wat veg om sy lewe teen die roofvoëls van die lug.

So probeer hulle daarvan wegkom. Maar hulle weet dat dit seker nie die geval is nie. As dit ’n beseerde roofvoël is, sal die aasvoëls hom pak. As dit ’n kolonie woestynrotte is, sal hulle hulle pak. As dit ’n beseerde of ’n verhongerde bok is, sal hulle op hom toesak.

Nee, dit is waarskynlik, baie waarskynlik, ’n mens.

So in die loop raadpleeg Teuns Stegmann die landkaart wat hy by hom het. In hierdie deel van die Sahara moet ’n man baie versigtig wees wat jy doen. Selfs die man met intieme ondervinding van hierdie

onmoontlike gebied kan hier soms verdwaal dat hy nêrens uitkom nie. Daarom is 'n landkaart so noodsaaklik. Teuns weet dat hulle hier in die nabyheid moet wees van 'n oase met die naam Goras. So in die loop bepaal hy hul posisie en hy kyk waar Goras lê. Hy bereken dat hulle nie meer as sowat 'n dag se marsjeer van die oase af kan wees nie. Miskien 'n bietjie meer. 'n Dag en 'n half, of twee dae.

Goras word bewoon deur 'n redelik vredeliewende en rustige Arabiese stammetjie onder die Sjeik Abker. Dit alles weet Teuns want dit alles is aan hom meegedeel deur die bevelhebber van Fort Tetain.

Teuns moet ook die kaart raadpleeg want hulle is redelik onbekend in hierdie deel van die Sahara. Dit is die eerste maal na baie jare wat die vyf makkers na die Fort Tetain verplaas is. Gewoonlik is hulle by Fort Laval of by die suidelike hoofbasis van die Vreemdelegioen Dini Salam. Maar hierdie keer is hulle om die een of ander rede na Fort Tetain gestuur.

Vir hulle is dit 'n interessante ondervinding, as omswerwinge in die Sahara as interessant beskou kan word. Hulle beweeg graag deur onbekende dele om so nuwe ondervinding en nuwe kennis op te doen.

Duin op en duin af gaan dit. En nadat hulle byna 'n uur getrek het, sien hulle weer die aasvoëls. Hulle sien hulle opdraai uit een van die diep duike van die Sahara. Hulle is net agter die volgende duin.

Daar kom 'n drang in Teuns Stegmann om hom te haas. Hulle gly en glibber teen die hoë duin af, klouter vinnig teen die volgende een uit en hulle kom uitasem op die kruin aan van die hoë duin.

Hulle kyk af in een van die tipiese diep duike tussen twee duine.

Hulle oë vernou. Hulle bly botstil staan en toe gaan Teuns aan die hardloop die duin af. Met sy lang bene vat hy so hier en daar 'n rand. Die ander volg hom ook. Hulle sien dat hul aanwesigheid dringend nodig is.

Daar onder in die duin lê 'n mens. Daardie mens word uitgetart deur die

aasvoëls wat laag om hom heen draai, dan opskiet, dan weer afskiet. Dit is soos aasvoëls maak. Wanneer hulle sien dat hul slagoffer by die dood is, raak hulle steeds manhaftiger met hulle aanvalle en skynaanvalle, dwing hulle so 'n slagoffer om sy laaste kragte te gebruik om hulle te probeer afweer. Dit is wat hier aan die gang is. Die stomme figuur daar onder in die duin swaai elke keer die arms om die roofsgtige voëls weg te hou.

Terwyl hy nog die duin afhardloop, probeer Teuns vasstel wie en wat dit is wat daaronder so magteloos teen die aaklige monsters van die lug probeer veg. Dit lyk vir hom soos 'n Arabier, maar hy kan nie baie seker wees nie.

Teuns en sy manne kom storm tussen die draaiende aasvoëls in, skreeu op hulle, swaai die gewere en verdryf hulle so. Die voëls is so manhaftig dat hulle net 'n entjie padgee en in die sand gaan neerstryk. Dit lyk asof hulle hulle vas verbeel dat hierdie slagoffer tog uiteindelik aan hulle sal behoort.

Teuns gaan val by die stil figuur op sy knieë neer en toe sien hy dat dit wel 'n Arabier is. 'n Arabiese man.

Hy sien nog iets. Die man lyk soos 'n skaapwagter. En hy is op die rand van die dood. Sy swart-bruin gesig is grys van pyn en uitputting. Hy lê half op sy rug en sy oë is net twee nou skrefies. Sy arms beweeg nog stadig asof hy nog die aasvoëls probeer wegdryf. Teuns vat sy hande vas, buig hulle af en lê hulle op sy bors neer. Hy sien dat die man se lippe beweeg. Stadig en krampagtig beweeg, maar geen geluid kom uit hulle nie. Dit lyk asof hy iets wil meedeel.

Teuns skuif die donkergestreepte kleed van die maer bors en toe sien hy die liederlike skietwond hoog in die bors naby die sleutelbeen. Hy kan sien dat die skepsel baie gebloei het want sy hele liggaam en sy kleed is gekoek van die droë bloed.

“n Skietwond,” sê Jack Ritchie wat ook hier by die gevalle man hurk. Hy sê dit asof dit nodig is om dit te sê. Enigeen kan sien dit is 'n